

MANON FOKKE

Maastricht is geen melkkoe

Tijdens een Maastrichtse raadsbijeenkomst over de omgevingsvisie werd een dieptepunt in de participatie tussen burger en overheid bereikt. Geen inspreker was positief. Verbazingwekkend, omdat de visie na een langdurig inspraaktraject tot stand kwam. De buurten brachten in dat „het college op geen enkele wijze openstaat voor inhoudelijke, onderbouwde meningen en oprechte zorgen en reageert als een regent, gebaseerd op macht, niet op gezag” en sloten af met „raadsleden let op uw stad, haar burgers luiden de noodklok”. Niet eerder klonk zo hard en dominant de oproep dat het zo niet langer kan en dat op een onderwerp dat zich bij uitstek leent voor participatie. Hoe kan het in Maastricht zo uit de hand lopen met het participatietraject van de omgevingsvisie?

Toerisme

Misschien moeten we de oorsprong van de reactie van de buurten ergens anders zoeken, misschien is de maat vol. Misschien wordt het tijd dat de door het stadhuis gestimuleerde groei van het toerisme een halt wordt toegeroepen en dat keuzes worden gemaakt in het belang van de burgers van de stad.

We zijn uit het oog verloren dat we eerst en vooral woonstad zijn.

Misschien moeten we ons grondig herbezinnen op wat voor stad we willen zijn. Het lijkt er steeds meer op dat we alles willen zijn: een internationale stad, een studentenstad, een congresstad, een toeristische stad, een kennisstad, een cultuurstad. We zijn uit het oog verloren dat we eerst en vooral woonstad zijn. Het centrum van Maastricht is verworden tot een koe die tegen wil en dank wordt uitgemolken. Het toerisme is dé kurk waarop Maastricht moet drijven. We leggen ligplaatsen aan om meer dagjesmensen via de boot te verwelkomen, we willen het Songfestival, The Passion of nee, als dat allemaal niet lukt, dan gaan we voor Koningsdag. En dat vieren we alsof we de hoofdprijs hebben binnengehaald. Die

hoofdprijs hebben we al lang: onze mooie stad, parel aan de Maas. Een stad waar we wonen, werken en recreëren. Een stad ook die behoefte heeft aan balans tussen groei en leefbaarheid. Kortom, een stad die snakt naar fundamentele keuzes.

Dollartekens

De Samenwerkende Hotels Maastricht roepen al tijden dat er genoeg hotels zijn en wat doet het college: het zet de deur open voor hotels op plaatsen waarvan je hoopt dat we daar inzetten op woningbouw, zoals de Palace in Wijck. Ook de kans op wonen in Limmel aan de Maas lijkt verkeken om plaats te maken voor een groot zonnepanelenveld. En het Kumulusgebouw in Wijck kan zomaar zijn maatschappelijke functie kwijtraken omdat het college vooral dollartekens ziet. Tegelijkertijd investeren we nauwelijks in het Maastrichts maatschappelijk kapitaal. De Bonbonnière staat te verkrotten, terwijl Maastrichtenaren staan te popelen om hun bijdrage te leveren aan heropening. Het Landbouwbelang is ook niet meer het industriële erfgoed dat we moeten koesteren, maar lijkt het te verliezen van het grote geld.

En wat te denken van de weken dat Maastricht letterlijk bezwijkt onder de auto's die in rijen voor de parkeergarages staan met dito overlast voor de buurten. Je zou denken dat daarom de P&R Noord flink wordt uitgebreid. Niets is minder waar, we blijven onze kwetsbare singelstructuur belasten.

Regent

Het wordt de hoogste tijd dat dit college doet wat het twee jaar geleden bij zijn aantreden beloofde: een visie op Maastricht. Dan kunnen we eens goed in gesprek gaan over wat voor stad we willen zijn. Betrek de inwoners van de stad daar vanaf het begin intensief bij. Trek daarnaast lessen uit het proces van de omgevingsvisie, want als inspraak leidt tot boosheid in plaats van tevredenheid, dan gaat er iets niet goed. Bestuur niet als regent, maar sta open voor de mening van anderen, want Maastricht maken we immers samen.

Manon Fokke is PvdA-raadslid in Maastricht